

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4Tos/6/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4616010097
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adriana Némethová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4616010097.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adriany Némethovej a sudcov JUDr. Zity Matyóovej a JUDr. Jána Bernáta v trestnej veci proti v trestnej veci proti obžalovanému U. H., pre zločin vydierania podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, o sťažnosti obžalovaného U. H., proti uzneseniu Okresného súdu Topoľčany zo dňa 04.01.2017, sp. zn. 2T/30/2016, na neverejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 25.01.2017, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku s a sťažnosť obžalovaného U. H. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Topoľčany (ďalej len „súd I. stupňa“) podľa § 79 odsek 3 Trestného poriadku zamietol žiadosť obžalovaného U. H. (ďalej len „obžalovaný“) o prepustenie z väzby na slobodu, a podľa § 80 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku nenahradil jeho väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Súd prvého stupňa napadnuté uznesenie odôvodnil tým, že po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu, vyjadrením obžalovaného zistil, že obžalovaný z tých istých dôvodov podal žiadosť o prepustenie z väzby dňa 20.09.2016 a uznesením Okresného súdu Topoľčany zo dňa 05.10.2016 sp.zn. 2T/30/2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 10.11.2016 sp.zn. 4Tos/127/2016, bola táto žiadosť obžalovaného H. o prepustenie z väzby na slobodu zamietnutá, väzba nebola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka. Po opätovnom oboznámení sa s vecou dospel súd k záveru, že na základe doposiaľ zadovážených dôkazov možno považovať trestné stíhanie obžalovaného pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písmena d) Trestného zákona formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona za dôvodné. V súčasnom štádiu trestného konania sa dôvody väzby, pre ktoré bol obvinený do väzby vzatý, žiadnym významným spôsobom nezmenili, pretože aj naďalej z doteraz zistených skutočností a z obsahu doposiaľ zadovážených dôkazov (výsluch poškodeného, svedkov, výsluch obžalovaného Q., listinných dôkazov) vyplýva, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie bol spáchaný, vykazuje znaky zločinu vydierania v spolupáchatelstve podľa § 20 Trestného zákona k § 189 odsek 1, odsek 2 písm. d/ Trestného zákona, a existuje dôvodné podozrenie, že tento skutok mohol spáchať obžalovaný formou spolupáchatelstva. Aj naďalej je daná dôvodná obava, že obžalovaný by v prípade prepustenia z väzby na slobodu mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti najmä s ohľadom na charakter trestnej činnosti z ktorej je obžalovaný a to i s poukazom i na trestný register, kde má tri záznamy, pričom v dvoch prípadoch sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený a rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp.zn. 2T/48/2003 zo dňa 23.01.2004 v spojení s uznesením Krajského súdu Trenčín zo dňa 05.09.2006 sp.zn. 1To/13/2004 bol uznaný vinným podľa § 185 ods. 2 písmena b) Trestného zákona, bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky nepodmienečne. V tejto súvislosti poukázal súd na vykonané dôkazy orgánmi činnými v trestnom konaní tak, ako ich popísal prokurátor v podanej obžalobe, na základe ktorých možno konštatovať existenciu dôvodnosti podozrenia, že skutok mohol spáchať obžalovaný. Dôvodné podozrenie zo spáchania tohto skutku nebolo po vykonaní dokazovania orgánmi činnými v trestnom

konaní, z ktorých vychádzal prokurátor pri podaní obžaloby, ani rozptýlené a ani spochybnené. V tejto súvislosti opätovne súd poukazuje na odôvodnenie obidvoch materiálnych podmienok existencie trvania väzby u obžalovaného, ako to už bolo konštatované v ostatných rozhodnutiach, tak okresného súdu ako aj krajského súdu, s ktorými sa súd v celom rozsahu stotožňuje a na ne odkazuje. Od posledného rozhodnutia o väzbe dňa 10.11.2016 u obžalovaného nenastala žiadna skutočnosť a nebol vykonaný žiadny dôkaz, ktorý by spochybnil dôvodnosť podozrenia zo spáchania skutku obžalovaným a ani žiadna zmena v konkrétnych skutočnostiach odôvodňujúcich dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti obžalovaným. Pokiaľ ide o materiálnu podmienku odôvodňujúcu u obžalovaného dôvod väzby podľa § 71 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku, súd poukázal na dôvody uvedené v uznesení o vzatí do väzby zo dňa 07.11.2015 sp.zn. 3Tp/45/2015, uznesení o žiadosti o prepustenie z väzby sp.zn. 3Tp/51/2015 zo dňa 30. decembra 2015 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre sp.zn. Tpo/1/2016 zo dňa 14. januára 2016, uznesenia Okresného súdu Topoľčany zo dňa 23.03.2016 sp.zn. 2T/30/2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 18.04.2016 sp.zn. 4Tos/40/2016 ako i uznesenia Okresného súdu Topoľčany zo dňa 23.03.2016 sp.zn. 2T/30/2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 10.11.2016 sp.zn. 4Tos/127/2016 a súčasne aj na aktuálnu trestnú činnosť obžalovaného predchádzajúcu teraz prejednávanej trestnej činnosti, z ktorej je dôvodne podozrivý a pre ktorú bola na neho i podaná obžaloba Okresnou prokuratúrou Prievidza a to za trestnú činnosť v podstate totožného charakteru. Tieto konkrétne skutočnosti vo svojom súhrne odôvodňujú obavu z pokračovania trestnej činnosti obžalovaným a tým je daný dôvod väzby podľa § 71 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku. Pokiaľ ide o namietaný zdravotný stav obžalovaného a nepodávanie liekov, súd poukazuje na oboznámené správy a konštatuje, že od augusta 2016, kedy malo dôjsť k nepodaniu predpísaných liekov obžalovanému, neboli podané z jeho strany žiadne námietky na zdravotnú starostlivosť poskytovanú v podmienkach väzby.

Pri úvahách o nahradení väzby u obžalovaného dohľadom probačného a mediačného úradníka dospel súd k záveru, že uvedený prostriedok nahradenia účelu väzby u obžalovaného nemožno akceptovať. Vzhľadom na osobu obžalovaného, ale aj s prihliadnutím na povahu prípadu, keď obžalovaný je dôvodne podozrivý zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písmeno d) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, v súčasnom štádiu trestného konania nepovažoval uvedený inštitút za dostatočný a rovnako dospel k záveru, že účel väzby v súčasnom štádiu trestného konania u obžalovaného nemožno týmto dosiahnuť.

Proti tomuto uzneseniu, ihneď po jeho vyhlásení, podal sťažnosť obžalovaný, ktorú odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu tým, že súd prvého stupňa sa nedostatočne vysporiadal s dôvodmi uvedenými v návrhu na prepustenie z väzby, a to, že konanie nenapĺňa skutkovú podstatu trestného činu a z doterajšieho priebehu trestného konania je zrejmé, že trestný čin nespáchal. Nie je teda bez zbytočných pochybností odôvodnená hrozba, že by mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti. Ak má súd zato, že existuje dôvod väzby, jej účel možno dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka, pretože väzba je len zabezpečovacím inštitútom a jej účel možno dosiahnuť v rámci naplnenia zásady primeranosti a zdržanlivosti aj procesným opatrením, ktorého zásah do jeho základných práv bude menej obmedzujúci. Navrhol zrušiť napadnuté uznesenie a prepustiť ho z väzby na slobodu.

Krajský súd, pri rozhodovaní o sťažnosti obžalovaného, podľa § 192 odsek 1 písmeno a/, b) Trestného poriadku preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia a zistil, že sťažnosť obžalovaného nie je dôvodná.

Nadriadený súd v rámci svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že súd prvého stupňa po výsluchu obžalovaného na neverejnom zasadnutí postupom podľa § 72 odsek 2 Trestného poriadku postupoval správne, keď žiadosť o prepustenie z väzby obžalovaného zamietol a nenahradil jeho väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka a to z dôvodov uvedených v dôvodoch napadnutého uznesenia, s ktorými sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje a opätovne zdôrazňuje, že uznesenie súdu prvého stupňa je odôvodneného dôsledne v súlade s ustanovením v § 176 odsek 2 Trestného poriadku, súd prvého stupňa v napadnutom uznesení uviedol právne úvahy, na základe ktorých dospel k záveru o splnení oboch materiálnych podmienok väzby u obžalovaného a taktiež potrebnými právnymi úvahami podoprel aj svoj právny záver o nemožnosti nahradenia účelu väzby. Krajský súd je taktiež toho názoru, že u obžalovaného boli splnené obe materiálne podmienky väzby, s ktorými sa v konečnom dôsledku zaoberal aj krajský súd vo svojom ostatnom uznesení z 10.11.2016. Je potrebné uviesť, že od tohto uznesenia krajského súdu, ktorým bola zamietnutá sťažnosť obžalovaného proti rozhodnutia

súdu prvého stupňa o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nebol vykonaný žiadny dôkaz, ktorý by spochybnil konkrétne skutočnosti odôvodňujúce u obžalovaného obavu z pokračovania v páchaní trestnej činnosti a nebol vykonaný žiadny dôkaz, ktorý by spochybnil dôvodnosť podozrenia, že skutku sa mohol dopustiť obžalovaný. Krajský súd tak ako aj súd prvého stupňa poukazuje na dôkazy vykonané pred súdom prvého stupňa a v tejto súvislosti zdôrazňuje výpoveď obžalovaného P. Q., z ktorej vyplýva dôvodnosť podozrenia o spoločnom konaní aj s obžalovaným a v neposlednom rade na výpoveď poškodeného U. E. na hlavnom pojednávaní, výpoveď ktorého nespochybnila skutkové tvrdenia uvedené v skutkovej veci obžaloby prokurátora, najmä týkajúce sa vydierania poškodeného. Je potrebné stotožniť sa so záverom prvého stupňa, že dôvody, pre ktoré obžalovaný žiadal o prepustenie z väzby sú totožné z dôvodmi jeho predchádzajúcej žiadosti, pričom ak ide o dôvody zdravotného charakteru aj s týmito sa súd prvého stupňa vysporiadal v napadnutom uznesení a v neposlednom rade aj krajský súd vo svojom ostatnom uznesení, pričom súd prvého stupňa ohľadne zabezpečenia zdravotnej starostlivosti vykonal potrebné dokazovanie odôvodňujúce záver, že zdravotná starostlivosť obžalovaného v výkone väzby je dostatočne zabezpečená.

Krajský súd zotrváva na svojom závere, že konkrétne skutočnosti odôvodňujúce obavu z pokračovania trestnej činnosti u obžalovaného zostávajú nemenné a na týchto sa od posledného rozhodnutia o väzbe obžalovaného nič nezmenilo. Obžalovaný je dôvodne podozrivý z páchania trestnej činnosti násilného charakteru a preto zotrváva na svojom závere, že vzhľadom na jeho osobu, predchádzajúcu trestnú činnosť a dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestnej činnosti rovnakého charakteru v inej trestnej veci, záujem spoločnosti na jeho väzobnom stíhaní prevyšuje jeho individuálny záujem na osobnú slobodu a v tejto súvislosti je preto zachovaná aj zásada zdržanlivosti a primeranosti a to aj vzhľadom na mieru závažnosti jeho konania, z ktorého je dôvodne podozrivý. Vzhľadom na mieru závažnosti spáchaného skutku, jeho charakter, väzba obžalovaného nie je neprimeraným opatrením k povahe stíhaného trestného činu a trestu, ktorý zaň možno uložiť.

Z vyššie uvedených dôvodov preto nie je možné u obžalovaného dôvod väzby nahradiť žiadnym z inštitútov určených Trestným poriadkom na nahradenie účelu väzby a to aj s poukazom na predchádzajúcu trestnú činnosť obžalovaného v súvislosti s hodnotením jeho osoby ako osoby, ktorá sa v minulosti dopustila trestnej činnosti násilného charakteru a ktorá je z takéhoto druhu trestnej činnosti navyše dôvodne podozrivá.

So zreteľom na uvedené krajský súd považoval rozhodnutie súdu I. stupňa za vecne správne a zákonné, a preto sťažnosť obžalovaného podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.